

Sverig, i allerhøieste Grad udsættes for Ulemper og Fare. Sverig vil ikke undlade at tage Repressalier i saa Henseende. Stemningen der er allerede mindre god, og det forekommer mig at være overordentlig jangvinst, hvis man tror, at man fra svensk Side vedvarende vil forholde sig rolig overfor en saadan ensidig Interessespolitik fra dansk Side. Den lille Møltold, Sverig havde faaet indført, generede os til en vis Grad. Det var kun et enkelt Skridt, og Sverig maatte af Hensyn til sig selv, og fordi den fornuftige Mening overhovedet var derimod, opgive den, men der er talrige andre Maader, hvorpaa man kan tage Repressalier, og Samkvemmet er allerede iforveien saa generet paa mange Omraader, at man skulde tro, det mere kom an paa at forhindre Samkvemmet end at befordre det. Jeg skal nævne Heste, som for Dieblisset ikke ere mistænkte. Det forholder sig i Virkeligheden saaledes, at, hvis Hestene, ligesom man paastaar om Kvæget i det officiose Blad, havde Tilbøielighed til at faae slemme Sygdomme her, saa udsætter man i Virkeligheden Heste og andre Husdyr, som behandles paa samme Maade, for at faae disse Sygdomme. De maa staa i Kjøbenhavn halve Dage og i Sverig maasse flere Dage paa aaben Gade, hvis man ikke har sikret sig, at Veterinæren er tilstede. Der findes her og i Sverig kun private Dyrlæger, som ved Siden af deres Praxis have at vaage over Samkvemmet mellem Danmark og Sverig. Samtidig med at man forlanger, at dette Samkvem skal underkastes veterinært Tilsyn, sørger man ikke for at have Stalde, men lader Creaturene staa paa aaben Gade, indtil den private Dyrlæge indfinder sig. Det er betegnende for den Interesse, der vises i den Henseende, og det kan ikke Andet end i allerhøieste Grad bidrage til at forhindre Samkvemmet. Jeg tror, at kun den økonomiske Politikk, der er baseret paa begge Landes velforstaaede Interesse, i Længden vil bære Frugt ogsaa for vort Land. Jeg kommer tilsidst til Landmændenes og Kvægernes Stilling her i Anledning af dette Forbud. Det har naturligvis været meget pinligt for dem, der have lidt store Tab, og de gunstige Chancer iaar til at forsyne sig med Kvæg ere for en stor Del gaaede tabt, thi selv om Priserne i Sverig ingenlunde have været lave, er Sverig dog et betydelig Produktionssted for Kvæg. Og hvad byder man dem saa som Erstatning? Man byder dem en større almindelig Sikkerhed, idet man siger, at man er altid udsat for at faae Smitte indført, og derfor vedligeholde vi nu dette Forbud, som egentlig kun kan udstedes, naar der virkelig er en Sygdom i et andet

Land. Denne Sygdom har ikke kunnet konstateres, det forekommer mig at være in confesso, men man vedligeholder alligevel Forbudet, idet man paastaar, at der altid er Fare tilstede, og at man bør sikkre Landmændene derimod. Det forekommer mig, at der er to Ting at svare dertil, for det Første, at, hvis den blotte Fare skal være tilstrækkelig til at retfærdiggjøre et saadant Forbud, maa man i Grunden jo før jo hellere gaae over til en permanent Afspærring med Hensyn til alle Husdyr og sørge for, at ikke fremmede Handelsstæbe anløbe Kjøbenhavn for ikke at bringe smitsomme Sygdomme: Kolera, Pest osv. Dernæst kan der indvendes, at, selv om man fra Administrationens Side er overbevist om at handle i Landets Interesse, er det ikke lovligt at opretholde slige Forbud, naar Grunden, hvorfor de ere udstedte, ikke længer er tilstede. Jeg skal indskrænke mig til denne Betragtning om dette Forhold. Jeg vil blot yderligere tilføie, at efter min Opfattelse er der kun een Veie at gaa, og det er den, at lette Samkvemmet mellem Landene og at sørge for et ordentligt Veterinærtilsyn. Hvis Rigsdagen skulde negte fornødne Bevillinger i saa Henseende, bliver det Rigsdagen, der faaer Ansvar, og den høitæredede Minister har jo tvovrigt ogsaa gjort, hvad han kunde i saa Henseende. Han har forlangt de fornødne Bevillinger, men de ere hindret for en stor Del blevne ham negtede. (Udfrydelse.) De har negtet Amtsdyrlæger og forskjellige andre Ting, som have maattet anses for nødvendige. Der er altsaa her i Virkeligheden en Grundforskjel mellem de to Veie, som skal gaas, enten at afspærre sig for derved at opnaa Sikkerhed eller befordre Samkvemmet, Handelen mellem Landene, og sørge for Sikkerheden paa anden Maade. Permanent at ville opretholde Indførselsforbudet mod svensk Kvæg tyder i Virkeligheden paa, at man vil gaa den første Veie. Derfor er det, at jeg har sølt mig forpligtet til efter min Opfattelse at tage Ordet derimod, og jeg vil haabe, at den høitæredede Minister, som gjentagne Gange har udtalt, at han vil have sin Opmærksomhed henvendt paa dette Forbud og vil lukke op, saa snart der er en passende Leilighed, og Tiden er gunstig, vil indfri dette Løfte og, saa snart der efter hans Mening ikke længer er nogen Fare, vil hæve Forbudet.

Thomsen: Da der under denne Forhandling ligesom under tidligere Forhandlinger om Finantsloven er fremdraget forskjellige enkelte Punkter paa det foreliggende Finantslovsforslag, vil ogsaa jeg tillade mig at omtale nogle enkelte af de foreslaaede Bevillinger